

ע"פ 150/22 - פלוני נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 150/22

לפני:

כבוד השופט י' עמית
כבוד השופטת י' וילנר
כבוד השופט ח' כבוב

המערער:

פלוני

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי לנוער
בירושלים בתפ"ח 33543-11-19 מיום 24.11.2021
שניתן על ידי כב' סג"נ רפי כרמל וכב' השופטים אריה
רומנוב ושירלי רנר

תאריך הישיבה:

י"ט בטבת התשפ"ז (12.1.2023)

בשם המערער:

עו"ד רמזי קטילאת

בשם המשיבה:

עו"ד ארז בן-ארויה

בשם שירות המבחן לנוער:

עו"ס טלי סמואל

פסק-דין

השופט י' עמית:

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי לנוער בירושלים (כב' השופטים ר' כרמל, א' רומנוב ו-ש' רנר) בתפ"ח 33543-11-19 מיום 24.11.2021.

1. כנגד המערער הוגש כתב אישום המייחס לו מעשה טרור של ניסיון לרצח - עבירות לפי סעיף 305(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), בצירוף סעיף 37 לחוק המאבק בטרור, התשע"ו-2016. בתמצית, ביום 28.10.2019, המערער, שהיה קטין בעת האירוע, החליט לבצע פיגוע טרור והצטייד לשם כך בסכין בעלת להב באורך של 30 ס"מ. המערער הסתובב בעיר העתיקה בירושלים, הבחין בשני שוטרי מג"ב, ותצפת עליהם עד ששלף את הסכין מבגדיו והסתער לעבר אחד מהשוטרים תוך שהוא מנסה לדקור אותו מספר פעמים בפלג גופו העליון. השוטר ניסה להיאבק במערער, שהמשיך בניסיונותיו לדקור אותו, עד שהסכין פגעה באפוד הקרמי שלבש השוטר ונשברה לשלושה חלקים. בשלב זה, המערער נמלט כשבידו להב הסכין השבורה.

2. ביום 2.5.2021, בתום שמיעת הראיות, ובתוך כך עדויות השוטרים וסרטוני מצלמות האבטחה, בית המשפט המחוזי הרשיע את המערער. ביום 24.11.2021, ולאחר שעמד על טיעוני הצדדים ועל תסקיר שירות המבחן, בית המשפט גזר על המערער עונש מאסר בפועל של 10 שנים, החל מיום מעצרו; מאסר על תנאי לתקופה של תשעה חודשים, לבל יעבור עבירה מסוג פשע בתוך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר; ופיצוי של ₪ 170,000 בסך הכל.

מכאן הערעור שלפניי.

3. במסגרת הערעור נטען, בין היתר, כי באשר להכרעת הדין היה על בית המשפט להרשיעו בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(1) לחוק העונשין, שכן לא התקיים היסוד של כוונת הקטילה, והמשיבה לא הוכיחה שהמערער צפה את האפשרות שתתרחש התוצאה הקטלנית או חפץ בהתקיימותה. במסגרת הערעור על גזר הדין נטען כי בית המשפט לא התחשב בעובדה שהמערער הינו קטין; כי יש ליתן משקל יתר לנסיבות האישיות של המערער, הנעדר עבר פלילי ובעל תפקוד חיובי לפי תסקיר שירות המבחן; כי הפיצוי שנפסק גבוה ואינו תואם את הנזק שנגרם לנפגעי העבירה; וכי על פי מדיניות הענישה הנוהגת, סכום הפיצוי הינו מופרז ויש להפחיתו.

4. בתגובתה, המשיבה תמכה יתדותיה בפסק דינו של בית המשפט המחוזי. נטען, בין היתר, כי הערעור ונימוקיו דלים עד מאוד, אינם מפורטים או משכנעים ואינם מתמודדים עם הכרעת הדין המנומקת של בית המשפט המחוזי; כי אין הצדקה להתערבות בקביעות העובדתיות של בית המשפט המחוזי, שהתבססו על עדויות השוטרים, סרטוני מצלמות האבטחה והעובדות שבהן הודה המערער; וכי בית המשפט בחן את התקיימות רכיבי ה"כוונה תחילה" וקבע כי אלו התקיימו. באשר לגזר הדין נטען כי העונש שהוטל על המערער תואם את מדיניות הענישה, לרבות כאשר מדובר בקטינים המבצעים את העבירות האמורות; כי נפגעי העבירה לא צורפו כמשיבים לערעור, ודי בכך כדי לדחות את הערעור על גובה הפיצוי; וכי מכל מקום, גם במקרים אחרים נפסקו סכומי פיצוי דומים.

5. לאחר עיון בכתב הערעור ובעיקרי הטיעון מטעם המשיבה, ולאחר שמיעת טענות הצדדים בעל פה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערעור להידחות על שני חלקיו, כפי שיבואר להלן.

6. באשר להכרעת הדין, אין בידי לקבל את טענת המערער ולפיה לא היה בכוונתו להמית את השוטרים, והוא לא צפה את האפשרות הזו או חפץ בהתקיימותה. המערער הסתער על השוטר עם סכין בעלת להב של 30 ס"מ, לאחר שתצפת עליהם משך כ-4 דקות וחזרה לרגע המתאים. לא זו בלבד, המערער ביצע מספר ניסיונות לדקור את השוטר בפלג גופו העליון, והוא לא נסוג גם כאשר השוטר הצליח להדוף אותו. בנסיבות אלו, ובהינתן שנימוקי הערעור על הכרעת הדין אינם מנומקים או מבוססים, לא מצאתי ממש בטענות המערער.

7. באשר לגזר הדין, נקודת המוצא לדיון היא שערכאת הערעור אינה נוטה להתערב בעונש שקבעה הערכאה הדיונית, אלא במקרים חריגים שבהם גזר הדין סטה משמעותית ממדיניות הענישה הנוהגת או כשנפלה בו טעות בולטת (ראו, מני רבים, ע"פ 6404/20 עבאסי נ' מדינת ישראל, פסקה 10 והאסמכתאות שם (5.4.2021); ע"פ 1937/18 רג'בי נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (18.4.2019)).

לא זה המקרה שלפנינו. בית המשפט המחוזי סקר את מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות דן, עמד על הערכת שירות המבחן, ושקל את הנסיבות המקלות האפשריות בעניינו של המערער, ובין היתר, התייחס לכך שהמערער הינו קטין, נעדר עבר פלילי, אשר נורה במהלך האירוע ואושפז. ברם, בצדק קבע כי יש ליתן לנסיבות אלו משקל נמוך לנוכח העבירה החמורה אותה ביצע המערער ונסיבות ביצועה, וכן בשל הפגיעה הנפשית הקשה שנגרמה לשוטרת, נפגעת העבירה, בעקבות מעשי המערער.

מהאמור לעיל עולה כי טענות המערער נלקחו בחשבון בעת קביעת העונש, ולא מצאתי ממש בטענה כי היה על בית המשפט ליתן להן משקל רב יותר. העונש שהושת על המערער אינו חורג מרף הענישה הנוהג במקרים מעין אלה (והשוו ע"פ 182/17 פלוני נ' מדינת ישראל (11.6.2019), שם נגזר עונש מאסר של 10 שנים על קטינה בת 17; וע"פ 9726/16 פלוני נ' מדינת ישראל (7.3.2018) שם נגזר עונש מאסר של 11 שנים על שני קטינים), כך שלא נפל כל פגם באיזון שערך בית המשפט המחוזי.

8. המערער לא צירף כמשיבים לערעור את השוטר והשוטרת, נפגעי העבירה, כך שדי בטעם זה כדי לדחות את ערעורו על גובה הפיצוי שהושת עליו.

9. אם כן, נקודת המוצא היא גם נקודת הסיום, ולא מצאנו נסיבות מיוחדות שבגינן יש להתערב בעונש שהושת על המערער.

סוף דבר - הערעור נדחה.

ניתן היום, ד' בשבט התשפ"ג (26.1.2023).

ש ו פ ט

ש ו פ ט ת

ש ו פ ט
